

[Kaj V. Andersen.]

vikling, der er i skred, skrider så hurtigt, at man på kort sigt vil miste enhver interesse for et forslag af denne art, og det er mit håb, at denne udvikling på bare lidt længere sigt simpelt hen løser problemet.

Stinus (R.V.):

Det radikale venstre er enig med forslagsstillerne i, at det nu er nødvendigt med nye initiativer for at bringe Namibiaspørgsmålet ud af det dødvande, hvori det i øjeblikket befinder sig.

Danmark har særlige forpligtelser, når det drejer sig om at nå frem til en løsning af Namibiaspørgsmålet, ikke alene fordi vi, som det hedder i bemærkningerne til forslaget, har ganske særlige traditioner med hensyn til den tredje verden, men også fordi Danmark spillede en meget fremtrædende rolle ved tilblivelsen af den resolution, ved hvilken FN i 1966 besluttede at overtage sydvestafrikamandatet fra Sydafrika og det direkte ansvar for området.

Snart er 8 år gået siden vedtagelsen af denne resolution. Et utal af andre FN-resolutioner er fulgt efter, men disse har sammen med den internationale domstols udtalelser og kendelser tilsyneladende ikke bragt Namibia ét skridt nærmere friheden og uafhængigheden.

Det internationale samfund skylder det namibianske folk at handle først og fremmest af hensyn til den befolkning, det drejer sig om, men også af hensyn til FNs og dets medlemslandes troværdighed.

Det drejer sig i øvrigt også om hele FNs funktionsdygtighed. Jeg har tidligere fra denne talerstol gjort opmærksom på, at netop problemerne i det sydlige Afrika beslaglægger en uforholdsmæssig stor del af FNs tid og energi, og at dette vil være tilfældet, indtil problemerne er løst. Det er derfor i vor egen egoistiske interesse at være med til at prøve at løse dem.

Det radikale venstre har imidlertid svært ved at tro på, at en isoleret dansk aktionspolitik over for det af Sydafrika ulovligt okkuperede Namibia vil blive andet end en tom demonstration, et slag i luften. Initiativer har været taget for at finde frem til en løsning af Namibiaspørgsmålet, senest generalsekretær Kurt Waldheims forsøg på at få en dialog i gang med Sydafrika, men også

dette endte resultatløst, først og fremmest på grund af Sydafrikas tilsyneladende totalt manglende vilje, men også fordi de store vestlige lande ikke i tilstrækkeligt omfang støttede forsøget. De store vestlige lande har en pressionsmulighed over for Sydafrika, og de forsømte en god anledning til at gøre brug af den i forbindelse med FN-generalsekretærens og sikkerhedsrådets udspil.

Danmark har ikke samme pressionsmulighed over for Sydafrika, derfor talte jeg for om en tom demonstration, men vi har vel en påvirkningsmulighed over for de store vestlige lande, vore allierede i NATO og vore samarbejdspartnere inden for EF, og vi har en pligt til at udnytte disse påvirkningsmuligheder til det yderste. Dette bør simpelt hen pålægges den danske udenrigsminister.

Et af de initiativer, som er taget af et flertal af FNs medlemslande, men som hidtil ikke er blevet støttet af Danmark og de andre nordiske lande, er oprettelsen af Namibiarådet. Den hidtidige manglende nordiske støtte er blevet forsvaret med en henvisning til, at Namibiarådets sammensætning ikke er politisk og geografisk repræsentativ. Men at Namibiarådets sammensætning er skæv, skyldes bl. a. netop den hidtidige negative nordiske indstilling til rådet. Et og andet tyder glædeligvis på, at denne nordiske indstilling er ved at ændre sig. En styrkelse af rådet ville være et skridt på vejen og en tilkendegivelse over for Sydafrika.

At andre nordiske lande i dag er inde i lignende overvejelser, muliggør en fortsat fællesnordisk holdning. Således talte den norske repræsentant i FN-generalforsamlingen sidste efterår om den norske regerings villighed til at støtte yderligere realistiske skridt til styrkelse af rådets myndighed. En styrkelse af Namibiarådets myndighed, en opbakning bag rådet af flere af FNs medlemslande, vil være endnu et signal til Sydafrika om, at tiden er løbet fra dets undertrykkelsespolitik. Gennem rådet kunne vi endvidere medvirke til i højere grad at gøre verdensoffentligheden, herunder den danske befolkning, bekendt med de grusomheder og den undertrykkelse, Sydafrika udøver i Namibia.

Når Danmark på FNs sidste generalforsamling i modsætning til de andre nordiske lande undlod at tage del i den egentlige Namibiadebat, kunne dette tolkes som lige-